

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 585/2014-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Z. G., zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Hudobom, Lipová 11, Sliač, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 150/2010 z 23. septembra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 33/2011 z 26. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2014 doručená sťažnosť Z. G. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 150/2010 z 23. septembra 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 33/2011 z 26. februára 2014 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že podľa názoru sťažovateľky bolo porušené jej základné právo na zákonného sudcu zaručené čl. 48 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu, ktorý ňou podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu zaevidoval pod sp. zn. 1 Cdo 33/2011 a o jej žiadosti o odloženie vykonateľnosti rozhodol uznesením z 21. júna 2011, ktoré bolo podpísané predsedom senátu JUDr. Milanom Deákom. Následne (17. apríla 2014) bolo sťažovateľke doručené uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí jej dovolania, ktoré bolo podpísané predsedníčkou senátu JUDr. Janou Bajánkovou. Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva, že pri rozhodovaní o dovolaní došlo k nezákonnej zmene v zložení senátu bez toho, aby bol tento postup v uznesení najvyššieho súdu odôvodnený, čím sa predmetné rozhodnutie stalo nepreskúmateľným.

V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že v uznesení o odložení vykonateľnosti dovolaní napadnutých rozhodnutí najvyšší súd uviedol, že „... *sa dovolanie nejaví ako svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva (nie je možné vylúčiť úspech sťažovateľky v dovolacom konaní)*...“, teda z uvedenej argumentácie predbežne vyplýval iný právny názor, než k akému dospel najvyšší súd v uznesení, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol, k čomu mohlo dôjsť práve z dôvodu zmeny predsedu senátu, ktorý o dovolaní rozhodoval.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu a rozsudkom krajského súdu.

Sťažovateľka uviedla, že vystupovala v procesnom postavení odporkyne v konaní vedenom Okresným súdom Zvolen (ďalej len „okresný súd“) o vydanie platobného rozkazu

na zaplataenie sumy 679 506 Sk s príslušenstvom na základe návrhu navrhovateľa, v ktorom tvrdil, že na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej 1. januára 2005 (spísanej 19. apríla 2005) poskytol sťažovateľke sumu 610 000 Sk, ktorú nevrátila. Okresný súd vydal platobný rozkaz, proti ktorému podala sťažovateľka odpor tvrdiac, že navrhovateľ s ňou zmluvu o pôžičke neuzavrel a sumu 610 000 Sk od neho prevzali iné osoby (M. S. a V. S.).

Rozsudkom okresného súdu zo 6. septembra 2006 bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť navrhovateľovi sumu 679 506 Sk s príslušenstvom a trovy konania. Uznesením sp. zn. 12 Co 276/2006 zo 14. decembra 2006 krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľ súčasne podal žalobu o zaplataenie 610 000 Sk proti M. S. z titulu zmluvy o pôžičke na Mestskom súde v Brne, ktorý rozsudkom sp. zn. 39 C 51/2008 z 10. septembra 2008 žalobe vyhovel a zaviazal M. S. na zaplataenie sumy 610 000 Sk.

Navrhovateľ napriek tomu trval aj na návrhu podanom na okresnom súde proti sťažovateľke, hoci podľa jej názoru išlo o identické finančné prostriedky ako tie, ktoré boli navrhovateľovi priznané už rozsudkom Mestského súdu v Brne.

Okresný súd svojím v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 13 C 44/2006 z 20. apríla 2009 návrh navrhovateľa zamietol z dôvodov, že vychádzal zo záverov rozsudku Mestského súdu v Brne sp. zn. 39 C 51/2008 z 10. septembra 2008, z ktorých podľa jeho názoru vyplynulo, že ide o identické finančné prostriedky.

Krajský súd uznesením sp. zn. 12 Co 224/2009 z 23. septembra 2009 zrušil aj toto prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie. Tretím rozsudkom vo veci sp. zn. 13 C 44/2006 z 18. marca 2010 okresný súd zaviazal sťažovateľku zaplatiť navrhovateľovi sumu 20 248,29 € s príslušenstvom napriek tomu, že vyslovil názor o neplatnosti zmluvy o pôžičke z 19. apríla 2005 a žalobe vyhovel na základe čestných vyhlásení, príslušenstvo pohľadávky však priznal na základe zmluvy o pôžičke.

Rozsudok okresného súdu z 18. marca 2010 napadla sťažovateľka odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 15 Co 150/2010 z 23. septembra 2010 tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti sťažovateľky zaplatiť navrhovateľovi sumu 20 248,29 € s príslušenstvom potvrdil. Na rozdiel od právneho názoru okresného súdu krajský súd považoval zmluvu o pôžičke za platný právny úkon, čo potvrdzovali sťažovateľkou predložené čestné vyhlásenia, ktorými bola zmenená len splatnosť jednotlivých splátok poskytnutej pôžičky. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd sa vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal s tvrdením navrhovateľa, ako aj sťažovateľky, že ide o identické finančné prostriedky, ktoré mu už boli priznané rozsudkom Mestského súdu v Brne.

Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie spojené so žiadosťou o odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí. Najvyšší súd uznesením z 21. júna 2011 žiadosti sťažovateľky vyhovel a rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí krajského súdu v spojení s rozhodnutiami okresného súdu a uznesením z 26. februára 2014 dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné bez toho, aby jej s dostatočným časovým priestorom doručil vyjadrenie navrhovateľa k dovolaniu (sťažovateľke doručené 25. februára 2014, najvyšší súd rozhodol 26. februára 2014, pozn.) a vyčkal na jej písomné stanovisko.

Sťažovateľka sa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nestotožňuje s jeho konštatovaním, že v rozsudku krajského súdu žiadne postihnutie niektorou zo závažných procesných väd podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) nezistil. Podľa sťažovateľky bol daný dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f) OSP v spojení s § 213 ods. 2 OSP, pretože sťažovateľke ako účastníkovi konania sa postupom krajského súdu odňala možnosť vyjadriť sa k zamýšľanej zmene právneho názoru na platnosť zmluvy o pôžičke, keď krajský súd nenariadil v zmysle § 214 ods. 1 písm. a) OSP pojednávanie, hoci bolo potrebné zopakovať a doplniť dokazovanie. Iba tak mohol krajský súd podľa sťažovateľky odstrániť pochybenie okresného súdu, ktorý zmluvu o pôžičke považoval za neplatný právny úkon a krajský súd naopak za platný právny úkon. Prípustnosť dovolania vyplývala podľa názoru sťažovateľky aj z neúplných a nesprávnych

skutkových zistení súdov nižšieho stupňa vo vzťahu k preukázaniu existencie právneho vzťahu založeného zmluvou o pôžičke voči sťažovateľke alebo k tretej osobe.

Sťažovateľka ďalej argumentovala, že nesprávny bol aj výklad najvyššieho súdu, keď rozsudok krajského súdu posúdil ako potvrdzujúce rozhodnutie, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. V tejto súvislosti uviedla, že *„nie je rozhodujúce ako ho odvolací súd formálne označil – potvrdil rozsudok OS – ale ako vo vzťahu k rozhodnutiu OS vymedzil materiálny obsah posudzovaného právneho vzťahu účastníkov, prípadne, či práva a povinnosti účastníkov ustanovil oproti rozhodnutiu OS odlišne. V danom prípade OS vychádzal z neplatnosti písomnej zmluvy o pôžičke, naproti tomu krajský súd však túto zmluvu považoval za platnú, čiže diametrálne odlišne. Potom výklad NS o totožnosti rozsudkov KS a OS pre posúdenie neprípustnosti dovolania, viedol k protiústavnému zúženiu práva sťažovateľky na prístup k dovolaciemu súdu, teda k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, lebo NS nemal dovolanie odmietnuť pre procesnú neprípustnosť, ale mal ho meritórne preskúmať.“*.

Rozsudok krajského súdu podľa sťažovateľky *„vykazuje aj extrémny nesúlad so všeobecnou predstavou o spravodlivom súdnom rozhodovaní, pričom k porušeniu právnych noriem – procesných či hmotnoprávných – došlo v takej miere a intenzite, ktorá je bez jeho zrušenia neudržateľná, lebo je protiústavná, porušujúca čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Nepochybne je v rozpore s dobrými mravmi uplatňovať ten istý nárok a tie isté peniaze voči dvom rozdielnym osobám, ktoré si ich mali vraj od žalobcu požičať na sebe nezávisle. Je vylúčené, aby bol pripustený taký stav (hoci na základe rozsudku z cudziny), aby tie isté peniaze (predmet sporu) bol priznaný žalobcovi na základe rovnakých skutkových tvrdení voči dvom rozdielnym osobám. To skutočne nemá nič spoločné s právnym štátom, predvídateľnosťou práva, právnou istotou, či inými hodnotami spravodlivosťou.“*.

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti takto rozhodol:

„1/ Základné právo Z. G. na súdnu ochranu v primeranej dobe, spravodlivý proces, zákonného sudcu podľa čl. 46 ods. 1, 48 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením NS SR zo dňa 26. 02. 2014, sp. zn. 1 Cdo 33/2011-498 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. 09. 2010, sp. zn. 15 Co/150/2010-428 porušené bolo.

2/ Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľke 5.000,- Eur titulom zadostučinenia a to v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3/ Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Cdo/33/2011 zo dňa 26. 02. 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co/150/2010-428 zo dňa 23. 09. 2010 zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

4/ Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľke trovy konania v sume 331,12 Eur na účet jej právneho zástupcu JUDr. Jána Hudobu a to v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd požiadal prípisom zo 16. júla 2014 o vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu.

Predsedníčka občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sa prípisom č. k. KP 4/2014-28 z 13. augusta 2014 doručeným ústavnému súdu 19. augusta 2014 k sťažnosti sťažovateľky vyjadrila a uviedla:

«V prvej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka tvrdí, že jej práva boli porušené tým, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo vydané senátom najvyššieho súdu, ktorému predsedala JUDr. Jana Bajánková, napriek tomu, že v danej veci bolo uznesením (sp. zn. 1 Cdo 33/2011 zo dňa 21. 6. 2011), ktoré podpísal ako predseda senátu JUDr. Milan Deák odložená vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Namietala, že došlo k zmene v zložení senátu bez toho, aby nato bola vopred upozornená a takáto zmena nevyplýva ani z napadnutého uznesenia.

K tejto časti ústavnej sťažnosti uvádzam, že v čase nápadu veci sp. zn. 1 Cdo 33/2011, t. j. 21. 3. 2011 senát 1 C, ktorému vec bola pridelená na rozhodnutie

pracoval v zložení JUDr. Jana Bajánková predsedníčka senátu, JUDr. Milan Deák člen senátu a JUDr. Jana Cisárová členka senátu – dočasne pridelená na NS SR. V čase rozhodnutia o odklade vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, t. j. 21. 6. 2011 došlo k zmene v zložení senátu, a to tak, že JUDr. Jana Bajánková – riadiaca predsedníčka senátu, JUDr. Milan Deák, druhý predseda senátu (opatrenie č. 6) JUDr. Elene Siebenstichová – členka senátu (opatrenie č. 5, vydané v dôsledku zmeny zák. č. 385/2000 Z. z.). S účinnosťou od 1. 7. 2012 na základe opatrenia predsedu NS SR č. 2 (z 25. 6. 2012 Spr 545/2012) sa zmenil rozvrh práce NS SR na rok 2012 tak, do senátu I C bola opätovne zaradená JUDr. Jana Cisárová už ako riadna členka senátu. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie bolo preto prejednané a rozhodnuté senátom pozostávajúcich zo zákonných sudcov, vec bola riadiacou predsedníčkou senátu pridelená JUDr. Jane Cisárovej ako sudkyňi spravodajkyňi (postup bol v súlade s § 51a ods. 3 zák. č. 757/2004 Z. z., pretože vec napadla pred 1. 5. 2011) a vo veci rozhodoval senát v zložení JUDr. Jana Bajánková – predsedníčka senátu, JUDr. Jana Cisárová členka senátu a JUDr. Milan Deák člen senátu. Spôsob rozdelenia veci v senáte vnútornou záležitosťou senátu, nie je zmenou v zložení senátu, preto to nebolo potrebné ani uvádzať v odôvodnení sťažnosťou napadnutého rozhodnutia.

Vec, ktorá je predmetom sťažnosti bola z uvedených dôvodov bez akýchkoľvek pochybností prejednaná a rozhodnutá zákonnými sudcami, a preto právo sťažovateľky na zákaz odňatia zákonnému sudcovi v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy SR porušené nebolo.

V druhej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka namieta samotné meritum uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. I Cdo 33/2011 z 26. februára 2014, ktorým bolo jej dovolanie odmietnuté ako neprípustné.

Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdí, že záver, ku ktorému dospel najvyšší súd pri posudzovaní veci je nezlučiteľný s ústavou, závery sú arbitrárne a rozhodnutie nie je riadne odôvodnené. Samotná skutočnosť, že sťažovateľka vyjadruje nespokojnosť s rozhodnutím najvyššieho súdu, resp. sa sním nestotožňuje však nepostačuje na to, aby ústavný súd vyhovel jej sťažnosti. Právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy (aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru) neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nemožno považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných

súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. septembra 2008, III. ÚS 267/08).

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach tiež uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s Ústavou, resp. s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky 28. októbra 2009, I. ÚS 325/09).

Namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nie je možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, keďže najvyšší súd sa zaoberal všetkými skutkovými a právnymi okolnosťami prejednávanej veci, tieto okolnosti podrobne popísal vo svojom a unesenie riadne odôvodnil.

Najvyšší súd sťažnosťou napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky z dôvodu, že smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný (dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým tento súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa). Najvyšší súd skúmal prípustnosť dovolania v danej veci a dospel k záveru, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa žiadnu z možností prípustnosti dovolania podľa § 238 Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľka nedôvodne namieta, že sťažnosťou napadnuté rozhodnutie je vo svojej podstate zmeňujúce. Súdna prax je konštantná v tom, že o rozdielne rozhodnutia ide vtedy, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci posúdili oba súdy rozdielne, v dôsledku čoho odlišne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli

rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale iba taký záver, ktorý rozdielne konštituuje alebo deklaruje práva a povinnosti v právnych vzťahoch účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil, prípadne ako v dôvodoch označil ustanovenia O. s. p., podľa ktorých pri rozhodovaní postupoval, či rozhodol podľa § 219 O. s. p., alebo § 220 O. s. p.), ale obsahové hľadisko (vzájomný vzťah rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa v tom zmysle, či práva a povinnosti účastníkov v danom právnom vzťahu posúdil odlišne). Významné nie je ani to, či výroky rozsudkov súdov oboch stupňov sú alebo nie sú odlišne naformulované, aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (zhodne), nejde o zmeňujúci rozsudok, ale o potvrdzujúci rozsudok. V danom prípade oba sudy nižších stupňov uložili sťažovateľke rovnakú povinnosť a to na základe zhodného právneho dôvodu a to povinnosti plniť nárok navrhovateľa z pôžičky.

Následne sa sústredil na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska väd uvedených v § 237 Občianskeho súdneho poriadku a s prihliadnutím na obsah dovolania sa osobitne zaoberal vadou konania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (odňatie možnosti účastníka konať pred súdom).

Občiansky súdny poriadok – v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania o dovolaní – neumožňuje stotožniť vadu konania uvedenú v ustanovení § 237 písm. f) O. s. p. so súdnym rozhodnutím, ani s jeho odôvodnením. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom pod R 125/1999 uviedol, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p. nemožno extenzívne vykladať v súvislosti s postupom súdu vtedy, ak ide o faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Pod postupom súdu možno totiž rozumieť len jeho faktickú (ne)činnosť, teda procedúru prejednávania veci (porovnaj napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu z 10. októbra 2012 sp. zn. 6 Cdo 90/2012, 6 Cdo 91/2012), ktorá predchádza vydaniu konečného rozhodnutia a ktorá má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania a zmarenie možnosti jeho aktívnej účasti na konaní. „Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať rozhodnutie, ako výsledok vecnej rozhodovacej činnosti súdu...“ (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 11. júla 2012 sp. zn. 5 Cdo 201/2011). Pokiaľ sa „postupom súdu“ môže rozumieť iba samotný priebeh konania, spôsob vedenia konania či procesu, jednotlivé procesné úkony

súdu, jeho faktická činnosť alebo nečinnosť, nie však samo rozhodnutie ako výsledný rozhodovací akt súdu (produkt konania), úlohou ktorého je vyhodnotiť konanie a podať záväzný názor súdu na prejednávaniu veci, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť tohto finálneho produktu konania [odôvodnenie rozhodnutia (jeho obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť, úplnosť)], úlohou ktorej je vysvetliť dôvody rozhodnutia súdu.

Osobitne sa zaoberal aj prítomnosťou vady podľa §237 písm. d/ O. s. p. v súvislosti s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa existencie dvoch právnych titulov na ten istý nárok. Dospel k záveru, že prekážka veci právoplatne rozhodnutej prejednávaniu a rozhodnutiu danej veci nebránila. Rozhodnutie českého súdu, na ktoré sa odvolávala sťažovateľka, nie je rozhodnutím, ktoré by vykazovalo znaky existujúcej prekážky rozhodnutej veci, pretože charakteristickým a nevyhnutným znakom akceptovateľnej prekážky pokračovať v konaní z uvedených dôvodov by musela byť nielen totožnosť predmetu konania, ale aj totožnosť účastníkov, čo v danom prípade splnené nebolo, keď podľa rozsudku Městského soudu v Brne z 10. září 2008 sp. zn. 39 C 51/2008 (č. l. 235 spisu) povinnosť zaplatiť plnenie 610 000,- Sk bola uložená M. S.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uskutočnil výklad ustanovení zákona o prípustnosti dovolania, osobitne v súvislosti posudzovaním odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom, v súlade s doteraz zaužívanou praxou a judikatúrou.

Z tohto dôvodu ako aj z dôvodu, že nemožno súhlasiť so závermi sťažovateľky uvedenými v jej ústavnej sťažnosti, navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky túto sťažnosť odmietol, resp. sťažnosti nevyhovel. Súčasne súhlasím s upustením od ústneho pojednávania, keďže od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.»

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy tým, že v dovolacom konaní uznesenie o odložení vykonateľnosti z 21. júna 2011 bolo podpísané predsedom senátu JUDr. Milanom Deákom, ale uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania rozhodoval iný senát pod vedením predsedníčky JUDr. Jany Bajánkovej bez toho, aby svoj postup najvyšší súd odôvodnil.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd

v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4.

Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

Ústavný inštitút zákonného sudcu je založený predovšetkým na zákonom určenej právomoci, ako aj vecnej a miestnej príslušnosti súdu. Okrem toho je potrebné vziať do úvahy rozvrh práce, ktorý určuje sudcu alebo senát príslušný na rozhodnutie konkrétneho prípadu (obdobne II. ÚS 47/99, I. ÚS 11/01, III. ÚS 285/2010).

Za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon tejto funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. I. ÚS 239/04, II. ÚS 417/06, III. ÚS 285/2010).

Podľa názoru ústavného súdu má rozvrh práce zásadný význam pre uplatnenie ústavného práva na zákonného sudcu. Zákonným sudcom môže byť ktorýkoľvek sudca daného súdu, ktorý sa podľa rozvrhu práce má stať sudcom v danej veci. Elementárnou podmienkou v tomto prípade však je, aby sa vec pridělila v súlade s rozvrhom práce pre daný kalendárny rok, v ktorom je vec oprávnenej osoby doručená tomuto súdu (IV. ÚS 3/08).

Podľa § 50 ods. 2 písm. a) zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd.

Podľa § 50 ods. 2 písm. b) zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje zloženie senátov s uvedením predsedu senátu a ďalších sudcov; v rozvrhu práce sa tiež uvedie, ktorý z viacerých predsedov senátov určených do toho istého senátu riadi a organizuje činnosť senátu.

Podľa § 18 ods. 1 zákona o súdoch senát najvyššieho súdu sa skladá z troch sudcov, z ktorých jeden je predsedom senátu. Ak rozhoduje o riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam senátov najvyššieho súdu, skladá sa senát najvyššieho súdu z predsedu a zo štyroch sudcov. Predpis o konaní pred súdmi môže ustanoviť, že senát najvyššieho súdu sa skladá aj z väčšieho počtu sudcov. Senát musí byť vždy zložený z nepárneho počtu sudcov. Predseda senátu riadi a organizuje činnosť senátu. Ustanovenie § 16 ods. 2 zákona o súdoch platí rovnako.

Podľa § 16 ods. 2 zákona o súdoch ak má v senáte viac sudcov funkciu predsedu senátu, určí predsedu senátu, ktorý riadi a organizuje činnosť senátu, rozvrh práce. Každý predseda senátu má právo predsedieť senátu vo veci, ktorá mu bola pridelená ako spravodajcovi.

Podľa § 51 ods. 1 zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce prideliujú jednotlivým senátom, samosudcom a súdnym úradníkom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

Podľa VI. časti rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2011 (Spr 1509/2010) senát 1 C, ktorému bola vec sťažovateľky pridelená, pojednáva a rozhoduje veci zapisované do registra Cdo (okrem iných). Predsedníčkou senátu bola určená JUDr. Jana Bajánková, členmi senátu JUDr. Milan Deák a dočasne pridelená sudkyňa Krajského súdu v Bratislave JUDr. Jana Cisárová (od 1. januára 2011 do 30. septembra 2011). S účinnosťou od 1. mája 2011 bol opatrením č. 6 zo 4. mája 2011 zmenený rozvrh práce najvyššieho súdu na rok 2011 tak, že ako predseda senátu bol doplnený aj JUDr. Milan Deák.

Podľa rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2014 (Spr 1217/2013) v znení opatrení č. 1, 2 a 3 v čase rozhodovania o odmietnutí dovolania senát 1 C pozostával

1. JUDr. Jana Bajánková – predsedníčka senátu
2. JUDr. Milan Deák – predseda senátu
3. JUDr. Jana Cisárová – členka senátu

4. JUDr. Oľga Belková – členka senátu do 30. apríla 2014.

Z uvedených skutočností je zrejmé, že vo veci sťažovateľky rozhodol zákonom o súdoch a rozvrhom práce najvyššieho súdu určený senát a vo veci predsedal predseda senátu, ktorý bol rozvrhom práce určený za jeho predsedu. Nie je porušením práva na zákonného sudcu to, ak jeden predseda senátu predsedá senátu pri prerokúvaní rozhodovania o odklade vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí a následne druhý predseda senátu predsedá senátu pri prerokúvaní veci a podpíše rozhodnutie v predmetnej veci. Z týchto dôvodov ústavný súd považuje námietku sťažovateľky o porušení jej práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy za neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľka sa tiež domáha, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vychádzajúc zo sťažnosti sa preto ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal otázkou, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu opodstatňuje prijatie sťažnosti na ďalšie konanie vo vzťahu k sťažovateľkou formulovanej požiadavke na ochranu ústavnosti v rozsahu ňou označených práv podľa ústavy a dohovoru, teda či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu sú zlučiteľné s ústavnými limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Podstatu obrany sťažovateľky poukazujúcej na nezákonnosť a z nej vyplývajúcu neústavnosť záverov najvyššieho súdu obsiahnutých v odôvodnení jeho uznesenia, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol ako procesne neprípustné, možno zhrnúť do týchto námietok:

- sťažovateľka považuje rozsudok krajského súdu napadnutý dovolaním za zmeňujúce, a nie potvrdzujúce rozhodnutie z dôvodu rozdielneho právneho posúdenia platnosti zmluvy o pôžičke krajským súdom oproti okresnému súdu, čo zakladá prípustnosť dovolania,

- nesprávny je právny záver najvyššieho súdu o neexistencii dovolacieho dôvodu v zmysle § 237 písm. d) OSP, keďže v danej veci existujú dva právne tituly na ten istý nárok, a teda ide o prekážku veci rozsúdenej,

- nie je v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku ani záver najvyššieho súdu o neexistencii dovolacieho dôvodu v zmysle § 237 písm. f) OSP, pretože sťažovateľke bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď krajský súd pri prerokovaní odvolania nenariadil pojednávanie, čím jej odňal možnosť vyjadriť sa k zamýšľanej zmene svojho právneho názoru na platnosť zmluvy o pôžičke,

- vyjadrenie navrhovateľa k dovolaniu sťažovateľky jej bolo doručené 25. februára 2014, pričom najvyšší súd o dovolaní rozhodoval nasledujúci deň, čím jej odňal možnosť vyjadriť sa k nemu,

- uznesenie najvyššieho súdu nie je riadne odôvodnené.

Vo vzťahu k prvej námietke sťažovateľky sa ústavný súd stotožňuje s názorom predsedníčky občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu v jej vyjadrení č. k. KP 4/2014-28 z 13. augusta 2014, ktoré vychádza z aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu, v zmysle ktorej *„Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 238 ods. 1 OSP je založená na zásade diformity, teda na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. O rozdielnosti rozsudkov možno pritom hovoriť len vtedy, ak sú nimi odlišne stanovené alebo deklarované práva a povinnosti účastníkov. Inými slovami povedané, z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 1 OSP možno považovať za zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu len taký rozsudok, ktorým sa vecne zmeňuje rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o predmete sporu a nahrádza sa iným rozhodnutím. Z uvedeného plynie, že pre záver, že ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu nepostačuje len iné právne posúdenie veci, teda len to, že odvolací súd dôjde k záveru o vecnej správnosti výroku rozsudku súdu prvého stupňa na základe iných právnych úvah než súd prvého stupňa. Odlišné právne závery odvolacieho súdu bez toho, aby sa tieto premietli do zmeny výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa o veci samej, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 1 OSP“* (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 120/2003 z 1. mája 2005). Na základe uvedeného považuje ústavný súd predmetnú námietku sťažovateľky za zjavne neopodstatnenú.

V súvislosti s druhou námietkou sťažovateľky, podľa ktorej v jej právnej veci existoval dovolací dôvod podľa § 237 písm. d) OSP, najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Dovolateľka podľa zvolenej argumentácie v dovolaní tiež namieta, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (§ 237 písm. d/ O. s. p.), keď tvrdí existenciu dvoch právnych titulov na ten istý nárok.

Podľa § 159 ods. 3 O. s. p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Ustanovenie § 159 ods. 3 O. s. p. určuje, že keď už bolo o veci právoplatné rozhodnuté, nemôže byť tá istá vec v rozsahu záväznosti výroku rozsudku prejednávaná znova. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej (res iudicate) teda bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté bola prejednávaná znova.

V zmysle tohto ustanovenia ide o rovnakú vec vtedy, ak v neskoršom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo v inom konaní právoplatne rozhodnuté, a týka sa rovnakého predmetu konania a rovnakých osôb.

Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t. j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Podstatu skutku (skutkového deja) treba vidieť predovšetkým v spôsobe účasti účastníkov (a to vo všetkých formách jeho prejavy) na určitej udalosti a následku, ktorý bol ňou spôsobený a ktorý následok v podobe vzniku (zmeny, či zániku) občianskoprávneho vzťahu umožňuje z prejavov vôle konajúcich osôb vymedziť tie, ktoré tvoria skutok. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako bol skutok, ktorý bol predmetom konania, posúdený po právnej stránke. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná i vtedy, keď skutok bol súdom posúdený po právnej stránke nesprávne, prípadne neúplne. Čo do totožnosti osôb konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie) a nie je pritom významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného).

Z pohľadu vyššie uvedených kritérií prekážka veci právoplatne rozhodnutej prejednávaniu a rozhodnutiu tejto veci nebránila. Ako správne uvádza odvolací súd rozhodnutie českého súdu na ktoré sa odvolávala odporkyňa, nie je rozhodnutím, ktoré by vykazovalo znaky existujúcej prekážky rozhodnutej veci, pretože charakteristickým a nevyhnutným znakom akceptovateľnej prekážky pokračovať v konaní z uvedených dôvodov by musela byť nielen totožnosť predmetu konania, ale aj totožnosť účastníkov, čo v danom prípade splnené nebolo, keď podľa rozsudku Městského soudu v Brne z 10. září 2008, sp. zn. 39 C 5172008 (č. l. 235 spisu) povinnosť zaplatiť plnenie 610 000,- Sk bola uložená M. S.“

Ústavný súd sa stotožňuje s už citovaným odôvodnením najvyššieho súdu, podľa ktorého rozsudok Mestského súdu v Brne nemôže tvoriť prekážku res iudicata z dôvodu chýbajúcej totožnosti účastníkov konania, a súčasne dodáva, že z okolností tejto právnej veci vyplýva (vychádzajúc z predložených rozhodnutí okresného súdu, krajského súdu, ako aj z vyjadrenia navrhovateľa k dovolaniu sťažovateľky), že rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, ako aj rozsudkom Mestského súdu v Brne síce bol priznaný zrejme totožný nárok navrhovateľa, avšak vyplývajúci z rozdielneho skutkového stavu, keď tak sťažovateľka, ako aj tretia osoba (M. S.) čestnými vyhláseniami v uvedených samostatných konaniach vedených v rôznych štátoch uznali, že žalovanú sumu od navrhovateľa prevzali.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd aj s poukazom na odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu považuje aj túto námietku sťažovateľky za zjavne neopodstatnenú.

Najvyšší súd v uznesení o odmietnutí dovolania k tretej námietke sťažovateľky predovšetkým uviedol:

„So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie procesne vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

Odporkyňa v dovolaní namieta procesnú vadu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Podľa jej názoru v danej veci odvolací súd porušil ust. § 214 ods. 1 písm. c/ O.s.p, keď nenariadil pojednávanie.

V súvislosti s vyriešením otázky, či v prejednávanej veci došlo k dovolateľkou namietanej vade konania treba uviesť, že dňa 15. októbra 2008 nadobudol účinnosť zákon č. 384/2008 Z. z., ktorý novelizoval Občiansky súdny poriadok a to aj jeho ustanovenie § 214.

V zmysle § 372p O. s. p. na konania začaté pred 15. októbrom 2008 sa použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008, ak nie je ďalej ustanovené inak.

Podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. (účinného od 15. 10. 2008) na pojednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, a c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a/, b/, c/ O. s. p. vyplýva, že bez pojednávania nemôže odvolací súd meritórne rozhodnúť veci, ak

- zistí, že je potrebné na účely správneho zistenia skutkového; stavu vykonať (zopakovať) dôkazy,

- súd prvého stupňa rozhodol bez pojednávania

- to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Odvolací súd v danom prípade vec pojednal a rozhodol 23. septembra 2010. Zo spisu vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a že z tohto dôvodu nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ďalej, že súd prvého stupňa rozhodol v predmetnej veci na pojednávani a že so zreteľom na povahu prejednávanej veci nič nenasvedčuje tomu, že by nariadenie odvolacieho pojednávania vyžadoval dôležitý verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku a pod. V čase keď odvolací súd rozhodoval, že predmetná vec. bude vyhlásená bez nariadenia ústneho pojednávania v zmysle § 156 ods. 3 v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O. s. p., boli čas a miesto verejného vyhlásenia rozsudku oznámené na úradnej tabuli súdu dňa 13. septembra 2010 (č. l. 418 spisu). Uvedené je zrejmé aj zo Zápisnice o vyhlásení rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. septembra 2010 (č. l. 426 spisu).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného to znamená, že postup odvolacieho súdu v danej veci bol v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. a že odvolací súd mohol vec prejednať a rozhodnúť bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľky konať pred súdom...

... K námietke dovolateľky, týkajúcej sa dokazovania dovolací súd uvádza, že nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv účastníka konania nie je postupom, ktorým by mu súd odnímal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť len k jeho nesprávnym skutkovým záverom a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia.

Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávne hodnotenie dôkazov, dovolací súd uvádza, že pri nesprávnom hodnotení dôkazov (pozn.: dovolací súd sa hodnotením dôkazov nezaoberal) nejde o dôvod, ktorý by viedol k procesnej vade vymenovanej v § 237 písm. f/ O. s. p. a zakladal prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (k tomu viď bližšie rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993). Nepripustnosť takého dôvodu je daná aj (prieskumným) charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O. s. p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní.“

Odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu, ktorým zaujal stanovisko k sťažovateľkou namietanému odňatiu možnosti konať pred súdom, obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich

dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, ktorej podstata spočíva v jej tvrdení, že nemala možnosť písomne zaujať stanovisko k vyjadreniu navrhovateľa k dovolaniu, ústavný súd poukazuje na judikatúru ESĽP, z ktorej vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (K. c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002, § 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri citovaný rozsudok K., § 46).

Ústavný súd považuje pre posúdenie oprávnenosti uvedenej námietky za právne významnú aj tú skutočnosť, že vo vyjadrení navrhovateľa k podanému dovolaniu neboli uvedené žiadne relevantné nové skutočnosti, ku ktorým by sa sťažovateľka nemala možnosť vyjadriť už v konaní na predchádzajúcich stupňoch konania.

S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nezaslanie vyjadrenia k dovolaniu sťažovateľky v konaní o dovolaní nemalo dopad na zachovanie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto aj túto námietku posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

V súvislosti s námietkou sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru samotným napadnutým uznesením najvyššieho súdu považujúco ho za arbitrárne, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 rozsudkom krajského súdu

Sťažovateľka sa domáha ochrany základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti sťažovateľky zaplatiť navrhovateľovi sumu 20 248,29 € s príslušenstvom.

Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pre porušenie základných práv a slobôd za zachovanú, a to vzhľadom na judikatúru ústavného súdu reflektujúcu rozhodovacia činnosť ESĽP (pozri rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53, 54)], ktorá v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania (v tomto prípade z dôvodu neprípustnosti dovolania) garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010, III. ÚS 81/2012), samozrejme, za predpokladu, že sťažnosť bola podaná v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka vyjadrila v sťažnosti nespokojnosť s napadnutým rozsudkom krajského súdu,

ktorý „vykazuje extrémny nesúlad so všeobecnou predstavou o spravodlivom súdnom rozhodovaní, pričom k porušeniu právnych noriem – procesných i hmotnoprávných – došlo v takej miere a intenzite, ktorá je bez jeho zrušenia neudržateľná...“. Sťažovateľka nesúhlasí s právnym posúdením veci ani s hodnotením vykonaných dôkazov.

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré

zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). S ohľadom na tieto atribúty ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uvádza, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť skutkové zistenia všeobecných súdov a ani výklad zákona, ktorý v danej konkrétnej veci všeobecný súd aplikoval.

Krajský súd v napadnutom rozsudku v relevantnej časti jeho odôvodnenia uviedol:

„Okresný súd vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu na to, aby mohol vyvodit' správne skutkové závery potrebné pre právne posúdenie veci. Odvolací súd mal za to, že vychádzal aj z rozhodnutia odvolacieho súdu v tejto istej veci, ktorým bol pôvodný zamietajúci rozsudok súdu I. stupňa zrušený, vec bola vrátená na ďalšie konanie pod č. k. 12 Co/276/2006-95 zo dňa 14. 12. 2006. Okresný súd správne uzavrel, že medzi účastníkmi tohto sporu vznikol právny vzťah podriadený ust. § 657 OZ daný uzavretou zmluvou o pôžičke na sumu 610.000 bývalých Sk, ktorá bola poskytnutá na štyrikrát navrhovateľom odporkyni v dňoch 03. 09. 2004 sumou 100.000 Sk, s dátumom splatnosti do 03. 12. 2004, dňom 13. 09. 2004 na sumu 200.000 Sk s dátumom splatnosti 10. 12. 2004, dňom 16. 10. 2004, sumou 200.000 Sk s dátumom splatnosti 03. 12. 2004 a dňom 15. 11. 2004 na sumu 110.000 Sk s dátumom splatnosti 03. 12. 2004. Je to zrejme z listinných dôkazov a to čestných vyhlásení, ktoré odporkyňa sama navrhovateľovi poskytla so svojim vlastnoručným podpisom s obsahom, ktorý je konštatovaný v rozhodnutí okresného súdu. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané ani spochybnené, že odporkyňa tak urobila dobrovoľne s plným vedomím obsahu týchto listín a samozrejme aj povinností, ktoré z toho vyplývali. Ani odvolací súd nemohol akceptovať len existenciu morálneho záväzku, ktorý by z týchto čestných vyhlásení mal vyplývať. Právny poriadok s právnym úkonom spája dôsledky z hľadiska jeho platnosti pokiaľ by neboli preukázané dôvody jeho neplatnosti vyplývajúce z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Okresný súd teda postupoval správne, keď tvrdil, že navrhovateľ uniesol dôkazné bremeno pôžičkového vzťahu o výške požičanej sumy, o spôsobe jej poskytnutia, ako aj záväzku splatiť uvedenú sumu v určitých dohodnutých termínoch. Odporkyňa v rámci svojej obrany mohla predložiť také dôkazy, alebo ich navrhnúť, ktoré by vyvrátili nad akúkoľvek pochybnosť, že by jej bol navrhovateľ pôžičku poskytol, resp., že by bola na právne úkony

a to čestné vyhlásenia s jej vlastnoručným podpisom, urobila za existencie neprijateľných podmienok pod psychickým alebo fyzickým nátlakom. Žiadnu z týchto okolností odporkyňa nekonkretizovala a len všeobecné poukazovanie na existenciu nejakého neidentifikovateľného nátlaku, nemohlo byť pre súd prvého stupňa dostatočným dôvodom, aby považoval existenciu dlhu odporkyne voči navrhovateľovi za spochybnenú natoľko, aby uvažoval o neunesení dôkazného bremena.

Aj odvolací súd rozpory medzi tvrdeniami navrhovateľky samotnej v priebehu konania, ďalej rozpory medzi tvrdeniami M. S. a V. S. aj vo vzťahu k tvrdeniam odporkyne, považoval za také závažné a logicky nevysvetliteľné, že mali vplyv na vyhodnotenie vykonaného dokazovania v zníženej hodnovernosti tvrdení odporkyne o rozhodujúcich skutočnostiach v tomto spore. Navrhovateľ svoje konanie vysvetlil, skutkovo a dôkazné podložil, logicky odôvodnil a práve preto aj nepriame dôkazy, ktoré okresný súd v písomnom vyhotovení svojho rozhodnutia podrobne identifikoval a vysvetlil, ho viedli k správny záverom, ktorými sa odvolací súd v plnej miere stotožnil a odkazuje na ne. Práve z týchto dôvodov považoval aj odvolací súd skutočnosť, že súd prvého stupňa zamietol ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania osobným výsluchom M. S. a V. S. za nepotrebné, pretože skutkové závery, ktoré na základe vykonaného dokazovania bez týchto výpovedí mohol urobiť, sú natoľko presvedčivé, že ich výpovede by nemohli zvrátiť zásadné skutkové zistenia vyplývajúce z ostatných okolností prípadu.

Odvolací súd sa v právnom hodnotení veci s okresným súdom celkom nestotožnil. Vznik zmluvy o pôžičke medzi navrhovateľom a odporkyňou skutočne vyplýva z odporkyňou potvrdených okolností vyplývajúcich zo štyroch čestných vyhlásení, v ktorých bolo uvedené kedy, v akej výške s akým dátumom splatnosti jej navrhovateľ finančné prostriedky poskytol. Pokiaľ medzi účastníkmi došlo k dvojstrannému právnomu úkonu a to písomnému uzatvoreniu zmluvy o pôžičke s dátumom 01. 01. 2005, tento právny úkon nemôže byť neplatným pokiaľ by ho bol okresný súd hodnotil podľa obsahu. Nebolo spochybnené, že zmluva o pôžičke z 01. 01. 2005 sa týka už existujúceho záväzku o pôžičke 610.000,- Sk s dohodnutými termínmi splatnosti, podľa toho ako boli jednotlivé sumy poskytované.

K uvedenému právnomu úkonu došlo medzi tými istými účastníkmi. Z obsahu písomnej zmluvy o pôžičke tieto skutočnosti vyplývajú a bola ňou dohodnutá zmena spočívajúca v predĺžení splatnosti dlhu. Z ust. § 516 Občianskeho zákonníka vyplýva, že v obsahu záväzku je možné robiť zmeny, ktoré sa môžu týkať práv a povinností účastníkov

záväzkového vzťahu rôznym spôsobom. Môže sa zmeniť spôsob, miesto a čas plnenia a to za predpokladu, že práva a povinnosti už vznikli a že do ich zmeny po práve trvajú. K takejto zmene môže dôjsť na základe dohody alebo v dôsledku omeškania dlžníka, resp. veriteľa. Pre takúto dohodu nie je predpísaná zvláštna forma, ale ak ju účastníci urobili písomnou formou, záležalo to od ich voľby, ktorá je prípustná. Uzavretím uvedenej zmluvy nebol úmysel účastníkov založiť nový záväzok, ktorý mal pôvodný nahradiť, došlo len k zmenám v jeho obsahu a to predovšetkým jeho splatnosti. Okresný súd túto skutočnosť fakticky prevzal v rozpore so svojim právnym záverom o neplatnosti tohto právneho úkonu do svojho rozhodnutia v tom, že priznal navrhovateľovi úrok z omeškania od dátumov splatnosti, ktoré sa dohodou účastníkov záväzkového vzťahu zmenili.

Odvolací súd nepovažoval za správnu interpretáciu odporkyne o povinnosti použiť európske právo, pretože žiadne zmysluplné odôvodnenie v odvolaní neposkytla a len poukaz na všeobecnú právnú úpravu nebol dostatočne zrozumiteľný. V každom prípade však odvolací súd zastáva názor, že rozhodnutie českého súdu, na ktoré sa účastníci odvolávali, nie je rozhodnutím, ktoré by vykazovalo znaky existujúcej prekážky rozhodnutej veci, pretože charakteristickým a nevyhnutným znakom akceptovateľnej prekážky pokračovať v konaní z uvedených dôvodov by musela byť nielen totožnosť predmetu konania, ale aj totožnosť účastníkov, čo v danom prípade nebolo možné. Existencia dvoch právnych titulov dáva iné právne možnosti účastníkom, aby sa s touto skutočnosťou v rámci zákonných možností či už o bezdôvodnom obohatení alebo zaujatím v určitých procesných postojov v exekučnom konaní resp. mimoriadnymi opravnými prostriedkami domohli nápravy. Vzhode s navrhovateľom treba prízvukovať, že uznanie cudzích rozhodnutí vydaných v iných štátoch Európskej únie slúži predovšetkým pre účely ich výkonu na území iného štátu, práve preto je upravený spôsob ako sa cudzie rozhodnutia uznávajú, resp. či majú byť predmetom núteného výkonu rozhodnutia na inom území.

Z uvedeného vyplýva, že až na vyššie uvedené sa odvolací súd plne stotožnil, so závermi súdu prvého stupňa, v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie vo vyhodnotení vykonaného dokazovania zaujatých skutkových záverov ako aj podstatných právnych záverov. Zmenou právneho záveru ohľadom charakteristiky zmluvy o pôžičke z 01. 01. 2005 tým nie je spochybnená správnosť ostatných dôvodov napadnutého rozhodnutia.“

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom rozsudku dostatočne konkrétne, zrozumiteľne, no najmä právne korektne odôvodnil názor o správnosti rozsudku okresného súdu a na základe tejto skutočnosti potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa. Krajský súd svoj právny názor o platnosti zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi sťažovateľkou a navrhovateľom (potvrdené čestnými vyhláseniami sťažovateľky) dostatočne odôvodnil aj vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľky. Ústavný súd preto nezistil v napadnutom rozsudku krajského súdu žiadne pochybenia, ktoré by nasvedčovali svojvôli krajského súdu. Nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nezakladá sám osebe záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť ho svojím vlastným. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchytil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Právny názor krajského súdu však takéto nedostatky rozhodne nevykazuje.

Ústavný súd ďalej dodáva, že námietky sťažovateľky týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia existencie prekážky veci rozsúdenej, ako aj porušenia zásad spravodlivého procesu nevykonaním dokazovania krajským súdom v odvolacom konaní boli predmetom preskúmania najvyšším súdom v dovolacom konaní, čo súčasne zakladá nedostatok právomoci ústavného súdu na ich preskúmanie.

Na základe uvedeného ústavný súd nezistil v napadnutom rozsudku krajského súdu žiadnu možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto dospel k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, čo odôvodňuje jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa jednotlivými nárokmi sťažovateľky uplatňovanými v petite sťažnosti už nezaoberal.

K tomuto rozhodnutiu sa podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripája odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2014